

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Acta Synodalia Osnaburgensis Ecclesiae, Ab Anno Christi
MDCXXVIII.**

Brogberen, Johannes

Coloniae Agrippinae, 1657

Ad Decretvm XXX.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14298

Ad DECRETVM XXIII
& XXIV.

Mirum Charissimi non est, talia peccata nimium pro dolor in hac patria vigere; quia multi eorum qui corripere deberent, curamque animarum habent, proximis mala exempla monstrant, Nobisque pro debita correctione non indicant; itaque simul suam conscientiam valde gravant, rationem & Deo & Nobis strictam reddituri.

Ad DECRETVM XXV.

Cum deprehenderimus à quibusdam pro præsentatione ad beneficia ac Pastorum certam pecuniæ summam non sine gravi peccato & Simonæ labe exigi: Hinc singulos monemus ut pro præsentatione aut collatione ad curata vel non curata beneficia cum nemine de certa pecunia, aut alia compensatione contrahant, scientes, quod si fecus fecerint eo ipso ad beneficia inhabiles fiant, & utraque pars una cum Mediatoribus gravissimis censuris innodetur, etiam Pontifici reservatis, & ad fructuum restitutionem teneantur, nec non jure præsentationis aut alio sibi competenti, pro illa vice cadant.

Ad DECRETVM XXVI.

Nolumus de hoc cæno pluribus loqui, vel de eo amovendo ultra priora Nostra statuere possumus. Quandoquidem vero aliqui de occulta hujusmodi coinquinatione suspectos se faciunt, eos ad tribunal DEI, cui omne cor patet, omnis voluntas loquitur, & nullum latet secretum etiam quod in abscondito fit, remittimus: Curabimus tamen & Nos diligentius inquiri, domos etiam per Laicos visitari; prioraque Nostra decreta de hujusmodi scortis ad catasta applicandis, & patriâ proscibendis; præterea Sacerdotes & Ecclesiasticos peccantes ulterius beneficiis privandos, serio exequi faciemus.

Vos vero Confessarios, qui tales absolvitis, officii vestri, juxta Canones & decretorum Nostrorum commonefacimus, vestrasque conscientias oneramus: Præcipue vero illorum, qui cum in eadem vivant culpa scandalosi, alios similes in confessionali sacrilege audiunt, & absolvere tentant: Et quid de his dicemus qui tales Confessarios quærunt; nisi quod mulus mulum scabat: & quam spem emendationis tales de se reddunt, imo quam spem salutis habere sibi possunt? Breviter; utriusque in posterum attendemus diligenter; & serio eos emendabimus, ne in Nos ipsos ira Dei provocetur.

Ad DECRETVM XXVII.

Indignamur merito inobedientiam, cum præcipue in beneficiis simplicibus provisi

instituantur, nec Nobis etiam postea de provisione aut qualitate fidem faciunt, vel provisi vel institutores.

Hinc merito serio hoc decretum repetimus, in contumaces tam institutores quam ipsos provisos certo animadversuri poenâ arbitrariâ. Idem etiam facturi contra eos, qui suorum beneficiorum quot, & quæ possident designationem ante proximam Synodum Nobis non tradiderint, pro ut ultimus §. hujus decreti præcipit.

Ad DECRETVM XXVIII.

Magnum, inquit S. Ioannes Chryso-
stomus, magnum quiddam dilectissimi, est Ecclesiæ Prælatio, & quæ multâ indiget sapientiâ ac fortitudine. Tantum hoc quæso Prælati, Præpositi, Decani aliique cogitate, quam ardua res sit Ecclesiæ prælatio: quæ non tantum in dignitate aut majoribus redditibus consistit, sed quanto major est prælatio, tanto major unicuique est reddenda ratio. Bono exemplo, caritatis Zelo, singulari sollicitudine, maximâ curâ in sibi commissos opus est; ne ex Prælatiis fiant tantum elati, & pascant semetipsos, neglecto grege. Certe tales potentes potenter tormenta patientur.

Ad DECRETVM XXIX.

Archidiaconi Nostrum hoc decretum bene considerare, suamque commissionem examinare debent, ne & suas & aliorum conscientias ulterius aliqui gravent: Zelus domus Dei & animarum nonnunquam & in his & in illis deest, cum scilicet cupiditas prædominatur, & emunctio tantum quæratur. A multo tempore nostri regiminis, vix recordamur, ullam ab iis ad Nos factam relationem, pro ut obligati sunt, licet gravissimos nonnunquam casus, præsertim belli licentiâ contigisse dubium vix esse possit. Imo ab ipsis multa contra canones Concilii Trident. suamque commissionem non sine læsione & suæ & aliorum conscientiarum, attentantur. Sunt & alia circa quæ propediem cum illis tractabimus. Interim eos per misericordiam Dei in hoc confes-
sibus exhortamur, ut officium suum per se suosque ita peragant, quatenus nec Nos de ipsorum promotione, nec ipsi de tanti officii susceptione damnari à Domino, sed remunerari potius in cælo mereamur.

Ad DECRETVM XXX.

Expectamus similiter crebriores relationes à Decanis ruralibus, ut ad minimum singulis trimestribus, seu quatuor temporibus, ad Nos vel vicarium Nostrum statum sui Decanatus, Ecclesiarum & personarum commissarum exactè transcribant: Et Ecclesiasticorum mensuræ saltem confessionis testimonia diligenter transmittant, cum infertione

tione diei & loci, & subscriptione ipsius Confessarii propria manu & sigillo.

Ad DECRETVM XXXI.

MAjorem requirimus à Parochis diligentiam, præsertim quibus ante hac inspectionem vicinarum Parochiarum hæreticarum, ut de iis æquè ac propriis solliciti sint, & de conversis, communicantibus ac numero animarum Nobis rationem reddant, commisimus ac commendavimus. Quem in finem peractâ Synodo præsentibus adhuc Parochis, distributio ante hac facta revidebitur, & ulterior commissio dabitur.

Ad DECRETVM XXXII.

Restant adhuc aliqua testamenta tempore belli condita, quæ necdum executioni demandata, nec rationes redditæ; ideoque monentur Executores ut sub pœnis à jure, statutis Metropolitanis & Synodalibus Nostri latis satisfaciant, vel saltem de absolutione aliunde licite obtentâ intra mensis spatium coram Nobis vel officiali Nostro canonice doceant, in posterum vero annus executionis accurate sub iisdem pœnis observetur.

Ad DECRETVM XXXIII.

Monemus omnes Beneficiatos ut in conservandis aut recuperandis bonis suis non tam sint negligentes aut pusillanimes, ut si quid à Laicis patiantur, contradictioni statim animum abjiciant.

Ad DECRETVM XXXIV.

Magna quoque in hoc deprehenditur negligentia, cum vix ullæ copiæ fundationum ad consistorium Nostri missæ fuerint. Quare mandamus sub pœna viginti aureorum omnibus & singulis, ut ab hac die usque ad aliam Synodum fundationes originales (si vero haberi non possint) vidimatas Nobis copias exhibeant, ac tradant. Curandum etiam ut immunitates tam locales, quam reales & personales Cleri serventur, ideoque laicæ personæ, ac præcipuè cives non tam facile ad immunitates admittendi sunt, ne cum illis immunitas patiatur.

Ad DECRETVM XXXV.

Tria hic continentur, ut juste, sobrie ac piè vivatis, juxta doctrinam S. Pauli ad Titum 2. Iustitia enim exigit ut in sortem Domini vocati ac electi, & qui de rebus Ecclesiasticis, patrimonioque Christi, & ab omni levitate sæculari abstracti vivunt, à reliquo populo distincti habitu & moribus se tales esse ostendant, ne in eos jure dici possit: Amice quomodo huc intraisti non habes Ve-

stem nuptialem? & ad hoc ipsum sollicitudinis Nostræ obtutum merito dirigimus; sacris canonibus obligati, justitiâ vincti, exemplo aliarum Dioecesum reformatarum excitati, & in hac etiam Nostra non solum Prædecessorum in hoc, pietate inducti, verum etiam Nostro sub regimine anno 1628 & sequentibus obedientia vestra recreati. Sed quos jam videmus inter vos? Dolemus conspici inter vos barbibus incultis luridos, capillitio deformes, habitu vel nihil vel parum à Laicis discrepantes, nulla etiam tonsura insignitos. Suspiciamus juvenes quosdam vanitati ac novitati vestium, & capillorum longitudini ac comptioni studentes, circinulos agere, nec à Prælati, quorum tamen curæ est, corrigi vel corrigi, nobisque occasionem præbere, ut Nos ipsi Nostri officium in admonendo corrigendove tandem facere debeamus: Quare novitis si quis in posterum in habitu clericali decenti & tonsura non inveniatur; privilegiis Cleri, forique ac præminentis minimè sit gavivus, nec apud Nos, quicumque sit, & alios ut Ecclesiasticus habendus, sed inter Laicos numerandus, tanquam Clero imponens, adhibitis etiam pœnis: Nolumus enim ut cum religionis dedecore, status Ecclesiastici despectu, Dei contemptu & propriæ salutis dispendio, de cætero abutantur: non obstante quavis prava consuetudine, hoc tempore belli introducta, dum inimicus homo zizania superfeminavit, aut aliorum locorum abusu & corruptela, quæ jura canonica abolere non potest, aut censuras pœnasque infringere. Cogitate quæso heterodoxæ fidei æmulorum in hoc majorem observantiam, & apud suos reverentiam: unde volumus ut ad ipsorum distinctionem de cætero nemo breviori utatur tunica, quam ultra genua duos saltem digitos promanante, atque circa lumbos pro antiquo more cingulo ligata, ni pœnis subjacere velit.

Ad sobrietatem quod attinet, si quis in popinis deprehendatur, aut commestationibus ac comotationibus nimium indulgeat; cum per hoc Cleri respectus lædatur, domus Dei & animarum cura negligatur, indignationem Nostram & seriam animadversionem se non evasurum, sentiet: Tabaci usum præter necessitatem sanitatis, etiam ante hæc vetuimus, præsertim quacunque ex causa ante sacrificium Missæ, vel sacram communionem. Ad Nos etiam perlatum est talem usum fieri vel ab Ecclesiasticis, vel à Custodibus ministris, in ipsis nonnunquam Ecclesiis vel Sacrariis: tales sciant id ratione loci ac temporis omnibus etiam Laicis ab Urbano VIII, sub pœna excommunicationis prohibitum. Ecclesiasticos, qui eo opus habent, nolumus ut cum Laicis vel inter se, per fistulas comotando, & ad mensuras æquales provocando, sed in suis cubiculis